

Sziget a szigetben

(1)

A ringás áttetsző teste,
az árnyalatok illékony alakja,
különböző színű rajokban
érkező halak.

Sziget vagy a szigetben.
A reggel levont, piszkosfehér
vitorlája formátlan, átázott
halomba gyűrve.

Ez még csak a beszéd előszobája,
van valami beljebb, a szájpadrás
boltíves hajóbordáin túl,
a monoton morgás, mikor a szervek
megszólalnak.

De ahogy a termék szomját
csak érkezésed olthatja,
úgy torkomat sem nedvesítheti más,
csak kimondott neved.

(2)

Látható légoszlop,
elkülönülve a térben,
valaha volt szemétdobó,
vagy étellift aknája,
lebontották körülötte az épületet.
Egyszerű, téglalap alapú hasáb,
kiszámolod a térfogatát.

A gravitáció háta mögött
egy engedetlen lebegés,
egyiptomi agyagvázák súlytalansága.
Az idő követi a tárgyak példáját,
innen nézve a percek távolabbi élei
is rövidebbnek tűnnek.

(3)

Ez az elhasznált zokogás,
ahogy lelóg elém, hullámszik.
Nem tudom, ki hagyhatta itt.
Talán a tiéd lehet. Elhúzó:
te állsz mögötte. Te vetkőzöl
mindig egy újabb bőrből.

Félbehagyni az ellipszist

(1)

Önkéntes fényszennyezés,
ahogy a júliusi ég alatt
a vakító telefonodon nézzük
magunkat Google Maps-en.

Mialatt ezt mondom,
mint túl messzire tévedt
sirályok, a fejünk fölött
cikázó szatellitek figyelnek.

A hegy leárnyékol, gyenge
a térerő, de ha rájuk keresünk,
mi is látjuk őket: belesimulunk
a figyelem Möbius-hurkába.

Képzeld azt, hogy krómezüst
szárnyuk a bolygó szivárvány-
hártyáján tükröződik.

(2)

Közben a szél kitartóan fúj,
lélegzetünk is a magas nyomású
területek felől az alacsonyok felé
áramlik vízszintesen, az álmatag
test domborzata fölött.

A víz nagy körforgásában
az izzadság fölszárad, a sírás,
mint visszatartott eső, lezúdul.
Fülkagylónkban szökőár sújtotta
szavak, halántékunk mögött
elnéptelenedett városok.

(3)

Milyen volna pusztán
gondolattal kivonni az összes
vasat a földből, ismeretlen
eredetű tömegközéppontként
a tér egy bizonyos pontján lebegve.

Összegyűjteni mindazt,
ami a fejünk fölött gazdátlanul
köröz, eltérített utasszállítót,
műholdat, űrszemetet, a törmelékből
gyűrűket vonni magunk köré,
félbehagyni az ellipszist, letérni
a kijelölt pályáról.

(4)

A sötét anyag körbevesz.
Nem látom, de tudom, hogy ott van,
abból, ahogy a tagjaim, a lábam,
a kezeim elnehezednek.
Bennem is lennie kell valaminek
az érzékelhető valóságon túl,
de erre is csak a gravitációból
következtetek.

(5)

Mintha letérnék róla,
szemből nézem a időt:
lebegő sínpárt.
Elé vagy mögé kerülök,
figyelem, ahogy keresztülfut
rajtam. A talpfák sehol.

Aztán szétnyílik, belátok
az idősíkok közé, lassan
végighúzom rajtuk az ujjam,
mint egy szalagfüggöny poros élein.
Amelyiken most ez történik,
melyik lehet?

Hajók

A láthatáron hajók.
A szög, amit a két távolodó,
rozsdás test bezár,
akár a nyíló szemhéj,
mely mögül a szem őket figyeli.

Itt érnek földet az éjszakák,
a víz leszállópályáján: ezen
a valószerűtlenül sima tükrön,
és mint hatalmas, repülő halak
gyomrából, előbukkannak
belőlük a csillagok.

Míg aludtunk, hangunk
elhagyta a torkunk, hogy mások
álmait narrálja, mint egy
természetfilmet. De hajnalban
visszatért, és nyelvünkhöz azóta
ismeretlen madarak éneke tapad.

Az idő felszínén hajók nevei lebegnek.
Valaha volt gazdáik rég elsüllyedtek.
És mi alámerülünk az átlátszatlan
homályba, hogy fölkutassuk
az elfelejtett napok roncsait.

■ **Závada Péter** (Budapest, 1982): költő, dalszövegíró. Legutóbbi kötete: *Mész* (Jelenkor, 2015).